

Týden

29 / 2026

Obsah

Film Parthenope

Film Pramen

Sv. Marie Magdalská

Měsíček lékařský

Téma: Role českého národa ve světě, a jaký je vztah českých zemí k Rusku a jiným slovanským zemím

Film Parthenope

16. července 2026 (kultura)

Před chvilkou jsem mluvil o českém filmu, který sklidil úspěch v Karlových Varech, ale zatím jsem ho ještě neviděl, a tak ho ani nemůžu doporučit, anebo před jeho zhlédnutím naopak varovat. A protože jsem byl v době Karlovarského festivalu v Itálii, tak zmíním jeden italský film z poslední doby, který mě opravdu zaujal. Režíroval ho Paolo Sorrentino, jeden z nejznámějších současných italských režisérů, a přiznám se, že z něj obecně nejsem až tak nadšený. Sorrentino pracuje velmi krásně s obrazem a celkovou filmovou estetikou, ale dost často za touto vytříbenou formou chybí obsah. A tak jeho filmy z poslední doby byly spíše průměrné až podprůměrné, jako třeba Boží ruka z roku 2021.

Na druhou stranu, když se do Sorrentinových rukou dostane nějaká smysluplná zápleтка a forma se spojí s obsahem, pak může být výsledek velmi zajímavý. To se například stalo, když Sorrentino natočil seriál Mladý papež v roce 2016. V

hlavní roli mladého a kontroverzního papeže se objevil americký herec Jude Law, který se snažil vrátit papežskému stolci důstojnost a odvracel se od modernistických tendencí v církvi, a to velmi zajímavým a kontroverzním způsobem. Tento desetidílný seriál rozhodně stojí za zhlédnutí, a to nejen kvůli zajímavým duchovním tématům, ale i kvůli dobře ztvárněnému filmovému řemeslu.

Ale film, který chci zmínit, natočil Sorrentino v roce 2024 a patří zrovna k těm povedeným. Film se jmenuje Parthenope a je o velmi krásné ženě, která se narodila v Neapoli. Parthenope byla podle řecké báje siréna, která se utopila poté, co jejímu zpěvu odolal Odysseus. Její tělo bylo vyplaveno na pobřeží v místech dnešní Neapole, a proto se Parthenope stala mytickou zakladatelkou a symbolem města.

Film je tak o krásné ženě a i o Neapoli a krása v tomto filmu není jen samoučelný estetický prvek, ale dramaturgicky funguje jako součást příběhu. A tak pokud chcete nasát italskou atmosféru, tak vřele Parthenope doporučuju.

Film Pramen

16. července 2026 (kultura)

Zůstaneme u kultury a podíváme se, jak skončil karlovarský filmový festival. Asi nejvíce diskutovaný český film, který si zároveň odnesl ocenění z festivalu, je film Pramen od režiséra Ivana Ostrochovského, který režíroval například filmy Nepela nebo Sbormistr.

Když už jsem zmínil tyto dva filmy, tak oba jsou sice velmi hezky nasnímané, mají hezkou dobovou atmosféru, ve Sbormistrovi je velmi zajímavá i hudební složka, protože tam jsou scény s dětským sborovým zpěvem, ale oba filmy jsou celkově nepřesvědčivé, ploché a dramaturgicky nedodělané a vlažné.

Pramen zatím nemůžu posoudit, protože místo ve Varech jsem byl v Itálii. Nicméně jsem na tento film celkem zvědavý a ode dneška má být nasazen do kin. Hlavní roli ztvárnila Aňa Geislerová, která si v poslední době zahrála i v naprosto příšerných filmech, jako třeba v Prezidentce, ale při dobrém režijním vedení je z ní přece jen možné něco kloudného vyždímat.

Zápletka filmu je o skryté sterilizaci romských žen v době socialistického Československa. Je zajímavé, že film zkritizovali i Romové, kteří filmu vytýkají, že samotní Romové jsou tam jen jako pozadí a to hlavní se točí kolem bílé Ani Geislerové. Ale to zatím také nemohu posoudit.

Ale to, co mě v této souvislosti napadlo, je, že film se věnuje sterilizaci Romů v osmdesátých letech minulého století socialistickým režimem, který samozřejmě tímto odsuzuje, ale to, že před pár lety probíhala sterilizace celé populace řízená WHO a vládou Petra Fialy pomocí očkování proti kovidu – do toho se nikomu nechce. Statistika přitom hovoří celkem jasně. Porodnost po očkování proti kovidu významně klesla, což znamená v řádech desetitisíců ročně. A mimochodem i Aňa Geislerová tuto plošnou sterilizaci veřejně podporovala a její sestra Ester se přímo aktivně zapojila do očkovací kampaně, za což ovšem Aňa nemůže. Tím nechci tvrdit, že to nedělala s dobrým úmyslem. Mnoho lidí očkování proti kovidu bohužel opravdu věřilo, protože farmaceutické firmy umí velmi dobře pracovat s médii a veřejným míněním.

Nicméně bude zajímavé, až v Karlových Varech získá nějakou cenu film natočený na základě skutečných událostí, který bude popisovat zvěrstva, která se děla během uměle vytvořené pandemie kovidu. Ale na to si ještě pár let asi počkáme.

Sv. Marie Magdalská

16. července 2026 (duchovní)

A když už jsem zmínil svátek svaté Magdalény, tak bych chtěl Máří Magdalénu, neboli Marii Magdalskou, připomenout. Byla to žena nejbližší Ježíši Kristu a někteří z apoštolů na ni i žárlili, protože byla i duchovně velmi vyspělou bytostí a v mnohém ostatní apoštoly svojí duchovností převyšovala. Byl to také první člověk, kterému se Kristus ukázal po svém zmrtvýchvstání. A mimo jiné i na ni byl seslán Duch svatý o Letnicích ve večeradle.

V roce 591 ji ovšem papež Řehoř I. Veliký neprávem prohlásil za prostitutku a tato negativní a ponižující nálepka se s ní táhla až do nedávna, tedy téměř jeden a půl tisíciletí. Teprve v roce 2016 ji papež František oficiálně uznal za „apoštolku apoštolů“. A přestože to někomu může připadat nedůležité, tak na celých tisíc pět set let byl v církvi velmi výrazně potlačen a znevážen ženský prvek, což mělo a stále má dalekosáhlé následky. Církev uznávala ženský prvek téměř výhradně pouze jako mateřský element, který je sice velmi důležitý, ale je to jen část ženství. Tu druhou část ženství, tedy ženu jako partnerku a ženu jako teoložku a duchovní, církev na dlouhá staletí potlačila a bude asi ještě chvíli trvat, než se z toho vyléčí.

Měsíček lékařský

16. července 2026 (zdraví)

V minulém okénku o přírodních léčivých prostředcích jsem zmínil úžasnou žlutou kytičku – Arnicu montanu a hlavně její použití v homeopatickém zpracování.

A dnes chci zmínit jejího bratříčka, který není chráněný a neroste jen v horách, ale potkat ho můžeme běžně na různých předzahrádkách domů a nebo v květináčích. A tato další zázračná bylina se jmenuje měsíček lékařský. Je to skutečně bratříček Arniky, protože jednak je také z čeledi hvězdnicovitých a Arnice se dost podobá, je jen zbarven víc do oranžova a okvětní lístky má ve

více řadách než arnika. Ale má k Arnice velmi blízko i co se týká jeho použití.

Květ sice připomíná spíše slunce než měsíc, ale svůj název získal hlavně podle tvaru semen, které jsou dlouhé a zahnuté a vypadají jako srpek měsíce.

Ve fytoterapii se používá jak vnitřně jako čaj, tak i zvnějšku například ve formě měsíčkového oleje. Při vnitřním užití pomáhá na trávicí trakt: zklidňuje žaludeční vředy, záněty sliznic a podporuje tvorbu žluči. Dále se používá na úpravu ženských hormonálních problémů, například při bolestivé menstruaci nebo menopauze. A podporuje i imunitu a čistí krev.

Při vnějším použití působí hojivě na poraněnou pokožku a pomáhá při zánětech. Pro vnější použití je výborné si připravit vlastní měsíčkový olej, který je krásně oranžový.

Ale hlavně zmíním velmi důležité použití měsíčku ve formě homeopatické s názvem *Calendula officinalis*, což je tedy latinský název pro měsíček. Calendula je vedle Arniky nejdůležitější lék pro zranění s tím rozdílem, že Arnika je na pohmožděnin a podlitiny, kdy není porušená tkáň a nedochází ke krvácení. Calendula působí naopak při zraněních, kdy je tkáň porušená řeznou nebo tržnou ranou, která krvácí. A pokud v tomto případě někdo použije Calendulu, tak může být velmi překvapen jak rychle se takové rány hojí.

Calendula jde tak použít i po operaci, a po ní se jizvy velmi rychle hojí a rekonvalescence se tím může velmi urychlit. Kdyby sestry na postoperačních odděleních znaly správné podávání Calenduly po operacích, tak by tím udělali radost mnoha lidem. A samozřejmě i na porodních sálech po císařském řezu nebo nástřihu hráze.

Ostatně zrovna v den, kdy jsme měli naše poslední čtvrtetní vysílání a mluvili jsme o sestřičce Arnice, jsem si někdy kolem půlnoci neopatrně rozřízl prst o střep ze skleničky. Krve ze mě vyteklo spoustu, ale po Calendule jsem měl ránu už třetí den zahojenou. Tedy homeopatický lék Calendula patří k těm, které je dobré mít u sebe na cestách a nebo i na dětských hřištích pro své neopatrné a krvácející ratolesti.

Role českého národa ve světě, a jaký je vztah českých zemí k Rusku a jiným slovanským zemím

16. července 2026 (společnost)

Nedávno jsem zde mluvil o Cyrilovi a Metodějovi a Janu Husovi. A dospěli jsme k tomu, že jsou tyto osobnosti vzájemně propojené a pracovali na společném a pozitivním duchovním cíli tak, jako třeba i svatý Václav nebo Karel IV., i když jejich životy dělilo půl tisíciletí.

Mohli bychom si myslet, že porážkou husitského hnutí tato více než pětisetletá éra českých dějin skončila. Jenže když začneme vnímat období konce devatenáctého a celé století 20., tak zjistíme, že český národ na tuto dávnou dobu navázal a dál v tomto odkazu pokračuje. A tak pro pochopení toho, co se děje v současnosti, je velmi zajímavé podívat se na historii českého národa z odstupu dvanácti set let. Vyplyne nám tak velmi důležitá role českého národa nejen pro evropský prostor.

České země mají v Evropě velmi zvláštní postavení. Jsou sice ve středu Evropy, ale od západu jsou chráněny hradbou hor a jsou touto hradbou vklíněny do západo-evropského prostoru. Česi jsou nejzápadnější Slované právě díky tomuto klínu. A když se podíváme na celou tisíciletou historii českého národa, tak se nikdy nesnažili expandovat na západ. Naopak byli opakovaně ze západu napadáni, ale i díky této západní hradbě svůj prostor uhájili. Ale tím nehájili jen prostor svůj, ale i celé území na východ od této hradby, i když samozřejmě nikoliv stoprocentně a po celou dobu. Byly doby, kdy se západu podařilo oslabit ochranou funkci našeho území často pomocí různých zrádců. Ale vždy se potom český národ po nějaké době vzpamatoval a začal tuto ochrannou funkci opět plnit.

A pokud se vrátíme do historie, tak toto můžeme velmi dobře vysledovat od doby Cyrila a Metoděje. Cyril s Metodějem byli na naše území pozváni, aby šířili skutečnou duchovnost a abychom nepodléhali diktátu západních germánských kmenů, pro které byla duchovnost zejména mocenským

nástrojem.

Kníže Svatopluk se mocenským západním strukturám zaprodal a duchovní Metodějovy následovníky vyhnal. Ale cyrilometodějská duchovnost dál přežívala v Čechách a v slovanských zemích na východ od nás. Zavražděním svatého Václava se germánům podařilo jejich vliv prosadit i v Čechách, ale přesto si český národ udržoval i nadále svojí autonomii a ochraňoval tak slovanský svět na východ od něj.

Karel IV. na tuto skutečnou východní cyrilometodějskou duchovnost navázal pomocí svatého Václava a díky vzdělanosti žáků Karlovy univerzity posílil naši emancipaci. A jedním z plodů této emancipace byl právě Jan Hus. Západu se pak nakonec podařilo tuto snahu o vymanění se z vlivu západních mocenských struktur potlačit.

V devatenáctém století bylo pro znovuobrození českého ducha a jeho opětovnou emancipaci důležité posílit odpor vůči Rakousku a bylo i logické, že Bílá hora byla demonizována jako symbol útlatku. Ve skutečnosti Bílá hora zabránila postupné úplné germanizaci našeho území a jen díky Bílé hoře český národ přežil do současnosti.

V tomto období je velmi důležité znovuprobuzení odkazu svatého Václava. Bylo to znovunavázání na to, o co se snažil Karel IV., tedy o probuzení skutečné duchovnosti a vymanění se mocenských vlivů západu. Jenže to západní struktury velmi dobře věděly a začly na našem území vytvářet prozápadní skupinu, která bude naší obrannou hradbu oslabovat a v případě potřeby otevře dveře našeho území. A k těmto účelům byla použita zednářská organizace řízená z USA.

Nepříliš vlivný intelektuál a zednář Masaryk se díky zásadní podpoře z USA stal českým prezidentem a zednářská skupina kolem něj se dostala k moci. A lidé, kteří chtěli podporovat spolupráci Slovanů, jako například Karel Kramář, byli odstaveni. Původní Masarykův podporovatel Štefánik, který posléze

pochopil celé zednářské pozadí a začal se přiklánět ke Kramářovi za to zaplatil životem.

Jedním z cílů zednářů je potírání duchovnosti, což se Masarykovi a spol. celkem dařilo. Přesto se ale českému národu podařilo posílit národního ducha a také ducha ochrany nejen našeho území proti západu a například v září roku 1938 se během několika dní mobilizace do bojové pohotovosti připravilo téměř milion a 300 tisíc vojáků. Jenže pak západní zrádci otevřeli dveře.

Zednáři se snažili duchovnost ponížovat a likvidovat i symbolicky. Proto také zinscenovali stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí a aby pokořili symboliku svatého Václava, tak na jeho lebku umístili zednářskou americkou zlatou čelenku. Mnoho lidí to vůbec netuší, ale na lebce svatého Václava je umístěna čelenka s americkými pruhy a hvězdami.

České území a český národ je tak velmi důležitý jako ochrana východního duchovního slovanského světa před mocenským vlivem západu. A proto se o české území vede obrovský, ale na povrchu nepříliš viditelný boj. České území je v podstatě jakási předsunutá pevnost, která chrání slovanský svět. To ale samozřejmě neznamená, že jediný. Na východ od nás je další ochranná hráz, a tou je Rusko. Je však důležité dobře vnímat rozdíly mezi ochrannou funkcí Českých zemí a Ruska. Češi jsou v tisíciletém neustálém kontaktu s Germány. Aby mohli na této předsunuté Slovanské hlídce přežít, museli se často přizpůsobovat a vyjednávat. Byli vždy v početní menšině, a tak český způsob boje je méně silový, ale více sofistikovaný, a současně kontinuální. Češi museli být po celou dobu své historie neustále ve střehu a přizpůsobovat se okolnostem. Nikoliv náhodou Reinhard Heydrich o Čechách prohlásil, že jsou "Smějící se bestie". A protože jsme předsunutá obranná pevnost, tak se občas stane, že jsme převálcováni a musíme se přeskupit a vyčkat, než se situace opět zlepší, abychom se zas mohli vzpamatovat a pokračovat v naší činnosti. A těchto převálcování se za posledních tisíc let stalo několik.

Druhý ochraný val slovanského světa je Rusko. Rusko má výhodu, ale i

nevýhodu, že je dál, a tak není v neustálém kontaktu se západem. Proto je v něčem mnohem pomalejší, ale na druhou stranu je silnější, a tím, že to je již samotné jádro slovanského světa, tak si již nemůže dovolit to, co česká předsunutá pevnost. Rusko se při napadení nemůže sklonit a počkat až to přejde. Protože kdyby se sklonilo, tak již pak nepříjde čas obnovy. Když jde do tuhého, tak Rusové budou bojovat do posledního muže.

A z toho všeho vyplývá tak důležitá vazba mezi českým a ruským národem a také jiný způsob fungování. Oba národy ochraňují slovanský svět jiným způsobem, ale jeden bez druhého nemohou obstát. České země tvoří předsunutou pevnost, která je stále ve střehu, ale občas se musí sklonit. A Rusko je hlavní síla, která může občas odpočívat, ale v případě nutnosti je obranná síla nepřekonatelná. A proto se naše národy vzájemně velmi nutně potřebují. Každý z nás máme jinou obrannou funkci, ale v našem spojení je velká síla.

A tato ochrana Slovanů je důležitá zejména kvůli skutečné duchovnosti. Západ se snaží duchovnost potlačit a získat území Slovanů pro svůj materiální prospěch. Ale pro Slovaně není materiální prospěch to hlavní. To hlavní je skutečná duchovnost, kterou nám zprostředkovali Cyril s Metodějem, na které navázala svatá Ludmila, svatý Václav, Karel IV. i Jan Hus. A ne náhodou Panna Marie, která se zjevovala ve Fatimě, tak zdůrazňovala její zasvěcení Rusku, protože jen pokud bude Rusko a celý slovanský svět skutečně duchovní, tak může přežít, a to i znamená, že na světě zavládne mír.

Pokud pochopíme naše dějiny a roli českého národa, tak zjistíme, že takzvané "patření na západ" je narativ, kterým se západní mocenské struktury snaží prolomit naši obrannou linii, aby zničili duchovní slovanský svět. Zrádcům Fialovi a jemu podobným se podařilo tyto dveře již pootevřít. Je na nás, abychom tyto hradby opět opravili a současně podpořili a spojili se s Rusy, kteří bojují za celý slovanský svět a tedy i za nás.

